

Arrest

nr. 194 070 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. CASTIAUX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mahe Gar, district Bagram, provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine. Uw vader werkte bij de Noori Mahgir Construction and Road Construction Company in Bagram, die actief was op de militaire luchthaven van Bagram. Op een dag was uw vader aanwezig op de trouw van één van zijn collega's. Twee mensen vragen hem mee naar buiten te gaan. Ze nemen hem mee naar een ander huis waar vier mannen met wapens tevoorschijn komen en uw vader bedreigen. Ze eisen van uw vader dat hij twee van hen binnenbrengt op de luchthaven, samen met wapens en vloeistof. Uw vader gaat hiermee akkoord. Een

tijdje later, als hij terugkomt van de moskee, wordt hij opnieuw aangeklampt. Er wordt hem gezegd dat de twee zelfmoordaanvallers klaar zijn om de aanval uit te voeren. Uw vader zegt dat hij het toch niet zal doen. Hij gaat naar huis. Een tijdje later, wanneer u op weg was om te gaan voetballen, stopt er een auto naast u. Er stapt een man uit die u vraagt waar het huis is van M.. U zegt hem dat u zijn zoon bent. De man vraagt u of u hem kunt brengen naar het huis. U gaat hiermee akkoord. In de auto houden ze iets tegen uw mond waardoor u flauw valt. U wordt wakker in het ziekenhuis. Er wordt u verteld dat de taliban u uit de auto hebben gesmeten toen ze zagen dat er in de verte een checkpoint van de politie stond. Daarna wordt beslist om u het land uit te krijgen. U verlaat Afghanistan vermoedelijk in september 2015 en komt aan in België op 31 oktober 2016. U vraagt asiel aan op 5 november 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer : twee werkbades van uw vader, drie medische attesten, twee arbeidscontracten van uw vader, twee politieverslagen, een foto van uw vader met collega's, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de koopakte van de auto van uw vader, een kopie van een foto van uw vader met een auto en de envelop waarin u in België deze documenten bent opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste is het ongeloofwaardig dat uw vader een job had bij Noori Mahgir Construction Company en werkzaam was op Bagram luchthaven.

Tijdens het gehoor wordt u uitgebreid bevraagd over de job van uw vader en het bedrijf waarbij hij werkzaam was. Er dient vastgesteld te worden dat u hier nauwelijks informatie over hebt. Zo kunt u geen duidelijk antwoord geven op wat uw vader precies deed. Hiernaar gevraagd antwoordt u: 'Hij werkte voor dit bedrijf en zijn job was om alle vrachtwagens te regelen die binnen kwamen en om de arbeiders in en uit te laden' (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer u wordt aangespoord om hier meer over te vertellen zegt u nog dat hij 's nachts een lijst maakte van iedereen die de volgende dag de basis in Bagram binnen mocht en ook de trucks en hun ladingen uitkoos (CGVS, p. 9). Verder weet u niets meer over zijn job. U zegt dat u ook niet weet hoe de rest van zijn werkdag eruit zag of wat zijn andere taken waren (CGVS, p. 9). Nochtans hebt u tijdens het gehoor verklaard dat u na school 's middags naar het hoofdkwartier ging van het bedrijf en daar de ganse namiddag wachtte tot uw vader klaar was met werken waarna jullie samen met de auto naar huis reden (CGVS, p. 9). Bijgevolg mag verwacht worden dat u wat meer info zou hebben over de job van uw vader. U blijft echter volhouden dat hij u niets meer vertelde over zijn werk, zelfs niet tijdens het uur dat jullie iedere dag samen in de wagen zaten op weg naar huis (CGVS, p. 9). U kunt in eerste instantie niet zeggen hoe lang uw vader al bij dat bedrijf werkte voor uw vertrek. U zegt dat u het niet weet en zegt dat het op de documenten staat (CGVS, p. 10). Gevraagd naar een schatting van hoe lang uw vader daar al werkte zegt u dat u het niet weet omdat u geheugenstoornissen hebt door alle problemen die u hebt meegemaakt (CGVS, p. 10). Uiteindelijk geeft u 2012 als geschat begin van zijn job (CGVS, p. 10). U kunt tevens niet vertellen hoe uw vader aan die job geraakt is of waarom hij voor die job koos (CGVS, p. 10-11).

Ook over het bedrijf zelf, Noori Mahgir Construction & Road Construction Company, is uw kennis miniem. Dit is zeer opmerkelijk aangezien u, zoals hierboven vermeld, verklaard hebt dat u elke namiddag, zes dagen per week, aanwezig was op het bedrijfsterrein (CGVS, p. 9). Gevraagd naar wat u weet over het bedrijf antwoordt u: 'Het was een groot bedrijf, veel mensen die ervoor werkten. Dit bedrijf had graveltrucks, grainers, vrachtwagens, hij nam die in de luchthaven om te werken' (CGVS, p. 9). Gevraagd naar wat u nog weet antwoordt u 'deze dingen' (CGVS, p. 9). Gewezen op het feit dat u de halve dag op het bedrijfsterrein rondliep dus dat u logischerwijs wat meer info zou moeten hebben over het bedrijf zegt u dat er veel mensen daar werkten en constant trucks binnen en buiten reden. Ook bracht de eigenaar eten voor iedereen, was er een bewaker en een in- en uitgang (CGVS, p. 10). Gevraagd naar projecten van het bouwbedrijf antwoordt u dat ze gebouwen en wegen construeerden (CGVS, p. 11). De vraag wordt u nog drie maal gesteld om specifiek te zeggen wat ze nu precies bouwden, u blijft herhalen dat ze wegen en gebouwen bouwden (CGVS, p. 11). Uiteindelijk zegt u dat ze de gevangenis van Bagram gebouwd hebben, al zegt u er tegelijkertijd bij dat u daar niet meer informatie over hebt. U zegt gewoon dat u hen daarover hebt horen spreken (CGVS, p. 11). De penitentiaire instelling op de luchthaven van Bagram werd echter afgewerkt in 2009, zo blijkt uit info waarover het CGVS beschikt. Het is dus onmogelijk dat u mensen hierover hebt horen praten aangezien uw vader pas sinds 2012 voor Noori Mahgir werkte (CGVS, p. 10). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat u allemaal weet over het bedrijf antwoordt u dat u daar inderdaad een halve dag was iedere dag maar dat u in die zaken niet geïnteresseerd bent en dat u dat niet belangrijk vond om te

weten (CGVS, p. 11). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u bijna niets kunt vertellen over het bedrijf waar uw vader werkte en waar u dagelijks in de namiddag rondliep.

Afghaanse aannemers die contracten afsluiten met de Amerikaanse overheid kunnen worden uitgesloten van toekomstige contracten als blijkt dat ze zich schuldig gemaakt hebben aan misdrijven, fraude, oplichting, etc. Dit was ook het geval met Noori Mahgir Construction Company. Uitgesloten aannemers worden gepubliceerd in het Quarterly Report van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction aan het Amerikaanse Congres. Noori Mahgir Construction Company werd in december 2013 al uitgesloten (en is dat nog steeds in het laatste rapport) van verdere samenwerkingen met Amerikanen. Dit betekent dat de Noori Mahgir Construction Company sinds 2013 niet meer samenwerkte met de Amerikanen en dus ook niet op de basis van Bagram actief was. Bijgevolg zijn uw verklaringen dat uw vader voor het bedrijf werkte met de Amerikanen op de basis van Bagram en de daaruit voortvloeiende problemen ongeloofwaardig aangezien het niet mogelijk is dat Noori Mahgir toen nog actief was op de basis van Bagram. Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd zegt u dat dit niet klopt en dat uw vader wel nog werkte tot na uw vertrekt voor Noori mahgir en voor de Amerikanen (CGVS, p. 12).

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot uw eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig.

Gevraagd waarom u zomaar bent akkoord gegaan om met de wagen van de vreemde mannen mee te gaan, zegt u dat ze zeiden dat het vrienden van uw vader waren en dat u ze moest leiden naar uw huis (CGVS, p. 14). Over waarom u hier direct mee akkoord ging en niet wat terughoudender was, zegt u: 'Het was de eerste keer dat ik zoiets tegenkwam, ik dacht echt dat ze vrienden waren van mijn vader en ik ze naar huis moest brengen' (CGVS, p. 14). Desalniettemin is het opmerkelijk dat u zomaar in een auto met vreemde mensen zou stappen, vooral gelet op het feit dat uw vader u op het hart drukte om zo snel mogelijk naar huis terug te keren en voorzichtig te zijn (CGVS, p. 14). Logischerwijs mag verwacht worden dat u wat meer zou vragen of gewoon de weg tonen naar uw huis.

U zegt ook dat uw vader, ondanks eerdere dreigementen, geen veiligheidsmaatregelen nam tegen de dreiging van de Taliban. U zegt wel dat hij u geen vijf minuten alleen liet (CGVS, p. 14). Wanneer u er dan op wordt gewezen dat dit niet klopt aangezien u op het moment dat de mannen in de wagen u aanspraken alleen op weg was naar het voetbalveld, zegt u dat dit in uw eigen dorp was en dat u geen problemen verwachtte in uw eigen dorp (CGVS, p. 14).

U zegt dat de taliban u uit de wagen gooiden nadat ze een politiecheckpoint zagen verder op de weg. De voetgangers die u zagen belden vervolgens de politie (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dit wist, aangezien u bewusteloos was in de wagen, zegt u dat uw vader u dit zei (CGVS, p. 14). U kunt echter geen afdoend antwoord geven op de vraag hoe uw vader wist dat u uit de wagen werd gesmeten omwille van het politiecheckpoint. U zegt enkel dat er veel checkpoints waren in het gebied waar ze door moesten rijden (CGVS, p. 14). Er wordt u ook gevraagd waarom de voetgangers de politie belden aangezien er blijkbaar iets verder een politie-checkpoint was. Hier kunt ook niet op antwoorden. U zegt enkel dat wanneer een persoon bloedend op straat ligt, de mensen de politie bellen (CGVS, p. 14). Over wat er daarna gebeurde weet u niets meer, enkel dat u wakker werd in het ziekenhuis (CGVS, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn. Uw neergelegde documenten kunnen hier niets aan veranderen. Ten eerste hebben documenten pas waarde als ze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Ten tweede blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ten derde bevatten uw neergelegde documenten ook verschillende fouten. Zo valt er op de werkbadge van uw vader te lezen dat zijn werkgever 'US Army' is, wat niet het geval was en dat hij werkzaam was bij '101st SUST BDE'. 101st SUST BDE staat voor 101ste Sustainment Brigade, een ondersteuningsbrigade van de 101st Airborne Division van het Amerikaanse leger. Hoewel de 101st Sustainment brigade actief was in Afghanistan en zelfs in Bagram is haar taak om ondersteuning te bieden aan de 101st Airborne tijdens haar missies. De Sustainment Brigade heeft niets te maken met bouwen van infrastructuur op de luchthaven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48 "en volgende" en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1-4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "beginsel dat het bestuursorgaan moet regeren door het lezen van alle relevante elementen van de zaak", van de "onjuiste beoordeling" en van het "niet respecteren van de regels geregeld in *Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié* » édictées par le HCR".

Verzoeker stelt dat zijn verhaal niet als ongeloofwaardig mag worden beschouwd en dat als de commissaris-generaal denkt dat verzoeker een onnauwkeurigheid heeft aangebracht, deze had kunnen worden uitgelegd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader een job had bij Noori Mahgir Construction Company en werkzaam was op de luchthaven van Bagram, acht verzoeker deze beoordeling te streng. Hij wijst erop dat hij als minderjarige is aangekomen, dat hij persoonlijk niet voor het bedrijf heeft gewerkt en dat hij dus niet alles kan weten over de professionele activiteiten van zijn vader. Hij meent dat de door hem gegeven antwoorden voldoende zijn om de positie van zijn vader als werknemer op de luchthaven van Bagram te bevestigen. Hij wijst er tevens op dat hij identiteitsdocumenten en "kentekens" van zijn vader heeft voorgelegd, "die in het kader van de regels en principes van de UNHCR in de verwerking van asielaanvragen de geloofwaardigheid van de verzoeker kan bevestigen omtrent deze items".

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers kennis van het bedrijf Noori Mahgir Construction Company gebrekkig is, haalt verzoeker aan dat hij nooit zelf bij dit bedrijf heeft gewerkt. Hij stelt ook dat hij zeker tijd met zijn vader doorbracht, maar dat hij geen toegang had tot alle sites van het bedrijf en zeker geen toegang tot de luchthaven.

Vervolgens bevestigt verzoeker dat het bedrijf van zijn vader de gevangenis in Bagram heeft gebouwd. "Deze informatie werd gecontroleerd en bevestigd door de tegenpartij, wat de geloofwaardigheid van het verhaal van de aanvrager bevestigt." Hij stelt dat hij niet exact weet wanneer de gevangenis werd gebouwd, maar wel dat het bedrijf van zijn vader dit heeft gedaan, hetgeen volgens hem bewijst dat hij minstens een minimum aan kennis heeft over het bedrijf van zijn vader.

Verder stelt verzoeker dat hij niet weet dat Noori Mahgir Construction Company op de zwarte lijst van de Verenigde Staten staat. Hij stelt als volgt: "In feite heeft zijn vader zijn job behouden. De vader van de aanvrager heeft dit nooit met hem besproken. De aanvrager diende een document in, waarin staat dat zijn vader wel degelijk op de luchthaven werkte. Dat de verwijten van de tegenpartij onvoldoende zijn om de woorden van de aanvrager uit te sluiten."

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zomaar in een auto met vreemde mensen zou instappen, acht verzoeker deze motivering "helemaal subjectief" en stelt hij dat het niet moeilijk te geloven is dat hij een voertuig instapt "omdat de mensen er goed uitzien en de naam van zijn vader kennen en hem komen zien". Hij stelt dat het voor hem een manier was om thuis te geraken. Hij stelt als volgt: "Beleefd en goed opgevoed, er is geen redenen om niet te geloven dat hij goedgelovig in het voertuig is binnengestapt omdat de mensen vriendelijk eruitzagen."

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers vader geen veiligheidsmaatregelen nam tegen de bedreigingen van de taliban, stelt verzoeker als volgt: "Aangezien dat de uitleggingen van verzoeker plausibel zijn; De tegenpartij begaat een kennelijke beoordelingsfout in dit stadium."

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dat zijn verklaringen over hetgeen gebeurde nadat hij uit het voertuig werd gegooid, niet geloofwaardig zijn, wijst verzoeker erop dat hij onder invloed van drugs was en dat hij het verhaal probeerde samen te stellen op basis van wat de getuigen zouden hebben gezien en van de deducties van hem en zijn vader.

Verder stelt verzoeker als volgt: *“Aangezien het toegepast is om het verhaal van R als geloofwaardig te beschouwen en dit ook basis van de verschillende documenten dat hij neerlegt om zijn asielverzoek te steunen. Ze en bloc afwijzen is een kennelijk beoordelingsfout van de tegenpartij.”*

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten, meent verzoeker dat men mag vaststellen dat deze documenten coherent zijn en dat hij inderdaad een badge voor de 101ste brigade heeft afgegeven, die verantwoordelijk was voor de veiligheid op de luchthaven van Bagram. Deze documenten bevestigen volgens hem *“de waarheidszin”* van zijn verhaal.

Aangaande de motieven in de bestreden beslissing over de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker als volgt: *“Aangezien dat de aanmerkingen van de tegenpartij over een zogenaamd veiligheid van de verzoeker als hij in Afghanistan terug zou moeten gaan opvallend verbluffend zijn. Om het even welke officieel reisadvies van elke Beuitenlandse zaak ministerie worden reizen naar Afghanistan volledig afgeraden. We mogen alleen maar verbaasd zijn van de aanmerkingen van de tegenpartij. De tegenpartij begaat een kennelijke beoordelingsfout in dit stadium.”*

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen twee bladzijden uit het rapport *“EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (bijlage 1) en een internetartikel betreffende Amerikaanse detentiecentra in Afghanistan (bijlage 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met vijf stukken: verklaringen en verduidelijkingen van verzoekende partij met betrekking tot zijn asielrelaas (1), nieuws met betrekking tot een aanslag op 8 personen in het dorp Magier (verzoekers dorp) (2), foto van een vriend van verzoeker (3), boek van het voertuig van verzoekers vader en foto's uit de video van het voertuig na de aanslag op het voertuig van verzoekers vader (4) en artikelen over de agressie van de taliban in verzoekers dorp en omstreken (5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omdat zijn vader weigerde met hen mee te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het ongeloofwaardig is dat zijn vader een job had bij Noori Mahgir Construction Company (hierna: NMCC) en werkzaam was op de luchthaven van Bagram gelet op (a) zijn gebrekkige kennis over de job van zijn vader, (b) zijn gebrekkige kennis over het bedrijf NMCC, en (c) de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat het bedrijf NMCC sinds 2013 niet meer werkzaam was voor de Amerikanen op de luchthaven van Bagram, (ii) zijn verklaringen over zijn eigen problemen met de taliban eveneens ongeloofwaardig zijn gelet op (a) de onaannemelijkheid van het feit dat hij zomaar akkoord ging om met vreemde mannen mee te rijden, (b) zijn verklaring dat zijn vader, ondanks eerdere dreigementen, geen veiligheidsmaatregelen nam tegen de bedreigingen van de taliban, en (c) hij geen afdoende verklaring kan bieden over zijn kennis van de feiten nadat hij in de wagen het bewustzijn

verloor, en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, temeer daar de op de badge van zijn vader vermelde 101ste Sustainment Brigade niets te maken heeft met het bouwen van infrastructuur en zijn vader niet werkzaam was voor het "US Army" zoals eveneens op deze badge vermeld.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat de beoordeling in de bestreden beslissing van zijn kennis van het bedrijf en de werkzaamheden van zijn vader te streng is daar hij als minderjarige in België aankwam, hij niet persoonlijk voor het bedrijf heeft gewerkt en hij dus niet alles over de professionele activiteiten van zijn vader kan weten, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Waar hij stelt dat de door hem gegeven antwoorden voldoende zijn om de positie van zijn vader als werknemer op de luchthaven van Bagram te bevestigen, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, aangezien hij geheel nalaat om *in concreto* aan te duiden waarom zijn verklaringen volgens hem toch voldoende zouden zijn om de werkzaamheden van zijn vader te staven. Het loutere feit dat hij erop wijst dat hij documenten heeft neergelegd doet hieraan geen afbreuk (zie ook *infra*). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven dient opgemerkt dat verzoekers verklaringen niet alleen beperkt en gebrekkig zijn, doch ook dat ze niet overeenstemmen met aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie ook *infra*).

Waar verzoeker bevestigt dat het bedrijf NMCC de gevangenis in Bagram heeft gebouwd, verliest hij uit het oog dat hij verklaarde dat zijn vader sinds 2012 voor dit bedrijf werkzaam was (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl uit de informatie gevoegd bij de nota met opmerkingen (bijlage 2) blijkt dat het detentiecentrum in Bagram reeds in 2009 werd voltooid, zodat het niet mogelijk is dat verzoeker over deze bouw heeft horen spreken. Dat het loutere feit dat verzoeker wist dat het bedrijf NMCC deze gevangenis heeft gebouwd, toont geenszins aan dat hij wel degelijk voldoende kennis van dit bedrijf zou hebben en doet geen afbreuk aan zowel de veelheid aan vage en gebrekkige verklaringen door verzoeker over dit bedrijf als aan het feit dat de gevangenis in Bagram door dit bedrijf reeds in 2009 werd voltooid. Daarenboven dient erop gewezen dat de badge van verzoekers vader vermeldt dat zijn vader werkzaam was voor de 101ste Sustainment Brigade (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), die niets te maken heeft met het bouwen van infrastructuur, zodat eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet wist dat het bedrijf NMCC op de zwarte lijst van de Verenigde Staten staat en dat zijn vader dit nooit met hem heeft besproken, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat het bedrijf op deze lijst staat sinds 2013 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), zodat het niet mogelijk is dat zijn vader voor dit bedrijf werkzaam was op de luchthaven van Bagram voor de Amerikanen. De louter blote bewering in onderhavig verzoekschrift "*Dat de verwijten van de tegenpartij onvoldoende zijn om de woorden van de aanvrager uit te sluiten*", kan geenszins worden bijgetreden. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat voormelde door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist zou zijn. Het louter stellen dat deze informatie onvoldoende zou zijn om verzoekers verklaringen te ondermijnen, zonder *in concreto* uit te werken waarom dit volgens hem onvoldoende zou zijn, is niet ernstig.

Waar verzoeker verder opmerkt dat hij beleefd en goed opgevoed is en dat het daarom aannemelijk is dat hij instapt in een voertuig met mensen die er vriendelijk uitzagen, dient erop gewezen dat, gelet op de Afghaanse context – zoals deze onder meer blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') –, wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker terughoudend is wanneer vreemden hem aanspreken en vragen hen de weg naar zijn huis te tonen, temeer daar zijn vader hem zou hebben aangemaand om voorzichtig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Waar in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader na de beweerdde bedreigingen door de taliban geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te stellen dat *“de uitleggingen van verzoeker plausibel zijn”*, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn verklaringen volgens hem plausibel zouden zijn of waarom deze volgens hem de motivering in de bestreden beslissing zouden (kunnen) weerleggen, hetgeen opnieuw niet ernstig kan worden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal uit het oog verloor dat hij het bewustzijn verloor wanneer hij in de wagen van de vreemden was gestapt, dient vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat verzoeker bewusteloos zou zijn geweest. Verder herhaalt verzoeker enkel zijn verklaring dat hij zich baseerde op het verhaal van getuigen en de deductie die hij en zijn vader hieruit maakten, hetgeen op zich bezwaarlijk een ander licht kan werpen op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Waar verzoeker opmerkt dat de 101ste Sustainment Brigade verantwoordelijk was voor de veiligheid van de luchthaven van Bagram, laat hij na enig stuk bij te brengen ter staving van zijn bewering. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader werkzaam was voor een bouwbedrijf (NMCC).

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas (stukken 1, 3 en 4) doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Het is vooreerst geheel onduidelijk door wie de niet ondertekende verklaringen/verduidelijkingen van verzoeker werden opgesteld (stuk 1), de foto's van verzoekers vriend en van de wagen van verzoekers vader zijn geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Het *“carnet de la voiture du papa”* ten slotte is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van PR RvV.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Ook uit de informatie gevoegd bij de nota met opmerkingen (bijlage 1) blijkt dat voormelde analyse correct is. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar reisadviezen van "elk" Ministerie van Buitenlandse Zaken, zonder evenwel enig dergelijk reisadvies bij te brengen. Hoe dan ook dient opgemerkt dat een dergelijk reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen/Europeanen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De stukken 2 en 5 toegevoegd aan de aanvullende nota doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Stuk 1 is een foto genomen van een nieuwsuitzending waarbij niet duidelijk is wat verzoeker hiermee wil aantonen, stuk 5 betreft een aantal persuittreksels die in de lijn liggen van de analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal en hoe dan ook geen van allen betrekking hebben op de veiligheidssituatie van het district Bagram in de provincie Parwan waarvan verzoeker afkomstig is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER